

Örvendezés helyett... - „az igazság szabaddá tesz titeket”

(folytatás az első oldalról)

Mi nem tetszik nekem ebben a hatalmas és mindent feledtetni akaró ünneplésben? Az, hogy megint mindenről beszélnek átszellemlő ábrázatú civilek és egyháziak, megint önmagunkat tömjénezünk a két szentté avatandó ürügyén, csupán egyetlen dologról nincsen szó: Jézusról, Jézus tanításáról, az üdvözüléshez elengedhetetlen hitről, a példamutatásról, Péter apostol egyházáról, az alázatról, a szeretetről...

Vizont ha a dolgok mögé nézünk... de ne is nézünk, mert „az embernek két káromkodni kedve” – mint írta József Attila... A pénz, az üzlet... az utazási irodák, a bővligyártók, a „hitük tisztaságáról” meggyőződéssel szólók, az ál-keresztények, a mai farizeusok... mind-mind rászolgálának ma is arra a korbácsra, amellyel Jézus kiverte a kufárokat a templomból. De miért is vagyok inkább csalódott és szomorú? Mert nem szenteket avat szentté a Szentszék, hanem csupán két dolgos papot, akik semmi különlegeset nem csináltak, de akiknek a munkássága éppen úgy nem egyértelmű, mint például sokak szerint XII. Piusé... (Bár ez rossz hasonlat, mert XII. Pius pápa elég egyértelműen védte az üldözötteket, akikről köszönet helyett csak gyalázkodást kap máig.)

Ha a szentté avatandókról beszélünk, akkor bizony világosan kellene beszélnünk róluk. Magyar polgárként, a magyarságot védő és szerető emberként, katolikus újságíróként persze nehéz ez esetben öszintének lenni ama billog miatt, amelyet, a hivatalostól eltérő vélemény megírása után azonnal ráégetnek bárkire. Am, azért elmondom, mert a lelkiismeretem tisztasága, a hitem, a nemzetem, a hazám és az egyházam védelme sokkal többet ér holmi elvtelen bólogatásnál.

Mit tett XXIII. János pápa, a nagy XII. Pius utóda, amiért ma a szentté avatják?

A hivatalos álláspont és indok a II. Vatikáni Zsinat elindítása, az egyház megújításának a szándéka. Én azonban azt tartom, hogy **mindössze a sokat vitatott, és egyházmegosztó zsinat legitimálása ez a szentté avatás.** Hiszen a II. Vatikáni Zsinat hozadéka az a megtizedeltté vált, szétszagotott, a hittételeket ezerféleképpen értelmező egyház, amelyet most látunk magunk körül. Papokat, akik nem tudnak már latinul, gótikus és barokk templomokat, amelyeket építészetileg tönkretettek egy botor ötlet, a szembemiséző oltárok kedvéért. Népeket, akik egymásnak ugranak, mert nem a saját anyanyelvükön hallgathatják a misét, az alapműveltség, azaz a latin nyelv torzóját, amely azért lett torzó, mert a zsinatig a hívek 40-50%-a értette a latin miseszövegeket és ez, egyfajta érték és kultúra iránti igényt éltetett emberek millióiban. Balgán álló embereket látunk, a külföldi templomokban, mert fogalmuk sincsen „hol tart” a mise... és alig hallunk a zsinat óta ősi népeket, és felállunk akkor, amikor leborulva kellene áldani a Legméltóságosabbat, és fülsértő gitárok hangján dicsérik az Urat a fiatalok, mert beléjük nevelték, hogy az valódi érték elmaradott, idejétmúlt és értéktelen.

S miért tapasztaljuk mindezt? Nem XXIII. János miatt, hiszen ő csak elindított egy megújulási folyamatot, amelyet halála után az ő szellemiségével ellentétesen, de mégis neki tulajdonítva akarnak elfogadtatni. **XXIII. János pápa nem ez és nem így akarta!** Ő nem akarta a templomokat porondá változtatni, nem akarta kézbe adni az Oltáriszentséget, mint a „Meckyben” a „nejlonhamburgert”, mert az Oltáriszentség a felkent kézben kívül minden más kézbe méltatlanul kerül. XXIII. János pápa nem akarta, hogy a pap, a maga anyanyelvén eldarálja az átváltoztatás szavait, miközben a hívek, mint az osztályfőnöki órán felállva hallgatják végig mindezt... és nem tudják átélni azt a misztériumot, amely ott előtűnik történik meg, s amelyben közöttük a valószínű Krisztus jelenik meg, akinek a saruját megol-

dani sem méltó senki... De nem folytatom... csak végtelenül fáj mindaz, amit ma látok, tapasztalok. Mert amíg az idők megváltozásával magyarul változtatásokat, addig nem beszélnek arról, hogy a parancsok és a hit alapvetései nem változtak meg és nem is szabad teret adni azoknak a változásra, mert akkor az az egyház már nem a krisztusi Egyház. Csak valamiféle méltatlan utánzata, modernizált változata, mint a musical Rómeó és Júlia, amely modernségében elvesztette azt a shakespeare-i világot, amelytől az volt, ami. **Soha nem tudjuk meg a XXIII. János pápa által tervezett változtatások mibenlétét, mert ez a zsinat nem az ő zsinata volt végül, hanem VI. Pálé.** Őt viszont soha nem avatják szentté mindazért, amit ez a zsinat eredményezett... **XXIII. János pápa azért érdemes a szentté avatásra, mert elkezdte azt a fontos és elengedhetetlen változtatást, amit halála után egyházpolitikai tévútra tereltek az akkor fiatal, és önmaguk munkáján és az őket megkötő kétezer éves szabályokon változtatni akaró félrevezetett bíbornokok.** Mindezt alátámasztja az a kapkodó újraértékelés, sok akkori határozat és javaslat visszavonása, amelyek XVI. Benedek uralkodásának idején történtek. Mert Benedek pápa öreg korára világo-

Ami maradandó-fenntartandó, de agyonhallgatott (!!!) XXII. János pápa működéséből, gondolkodásából:

"A szemináriumainkban alig van ékesszólásban és a hívek kénytelenek végigkínlódni az újpapok gyatra beszédeit és naív, pietózus meséit! **Tele a fejük spekulatív dogmával és az Ó-Szövetség idejét múlt és megcáfolt antropomorfa nacionalizmusával,** s beleizzadnak szegény elneveltek, hogy kihozassák az isten egyetemes szeretetét, minden népeknek adott természetű jogokat és a Krisztusi-univerzalitást! **Vagyis hamis és ókori nívón mozdunk ma is,** amikor a pozitív tudományok és az archeológia és geológia, nem különben a megtalált **Sumír Első-Biblia** (Ur, 1954, Dr. N. Kramer: Parallel Biblia, 1956) is mindent világosan feltártak és megmagyaráztak **Senki nem érti, ezt a maradi és már kimúlt ószövetségi fontosságot, ami nagyrészt egy összelopkodott és átírt ókori hagyománynak és letűnt nép(ek)nek (sumír, akkád, káld, babylon) megmásított történelme.** Szóval, **kötvé vagyunk. valami ósdi judaizmussal és nekünk nem elég Krisztus, az Isten Fia!...**" (Kivonat XXIII. János pápa a II. Vatikáni Zsinaton elhangzott beszédéből)

XXIII. János pápa ezt a beszédét **1962. július 1-jén mondta el a II. Ökumenikus Zsinat megkezdésekor,** és a római "Azione Cattolica Italiana" (Via Concilliazione 1. Roma) adta ki egy nyomtatott füzetben a következő címmel:

"Novena Allo Spirito Santo" di GIOVANNI XXIII, 1 ° luglio 1962, per il Concilio Ecumenico Vaticano II. " Tudjuk, hogy XXIII. János pápa váratlanul, "sürgősen", "hirtelen" meghalt és utána MONTINI hercegérsek lett a római egyház pápája VI. Pál néven. Erről a pápáról könyvek jelentek meg "The Montinian Church" és hasonló címeken, melyek közlik, hogy **zsidó családból származott... Véletlen??**

És ez a pápa folytatta a Vatikáni Zsinatot!!!
A történetet csak a zsinat által kiadott jegyzőkönyv alapján ismerhetjük meg. XXIII. János halála után, 1965-ben kiadott "Jegyzőkönyvek" a II. Vatikáni Ökumenikus Zsinaton részt vevők által – "minden ember részére" – címzett "üzenettel" kezdődnek, melynek dátuma 1962. október 21.

A zsinat befejeződött 1965. december 8-án.

san látta és szóban is elismerte, hogy „a Zsinati atyák akkor azt hitték, hogy jól cselekednek az egyházzal”.

II. János Pál szentté avatása minden magyarnak fájdalmas egy kissé...

... Joggal vagy nem, nem tudom. Kérem Istent, hogy világosítsa meg ebbe a kérdésben is. Nem egy öreg és beteg, de még mindig szólni akaró pápa ellen vagyok, akit a politika sokszor gúzsba kötött. Nem a nagy lengyel főpap ellen vagyok, aki a kommunista rendszerek

megszüntetésében is részt vállalt, noha ma már tudjuk, hogy ezek a rendszerek csupán átalakultak, mert a nagyhatalmak gazdasági érdekei így kívánták... ettől még II. János Pál kimondta, hogy: „Ne féljete!” Nem a valóban karizmatikus és szeretetre méltó ember oltárra emelése miatt hőzöngök. Csak vannak fájdalmaim, amelyeket a lelkiismeretem okán nem tarthatok és nem is tartok magamban, hiszen nem diplomata vagyok, aki mosolyogva tűri, ha hátba szúrják, mert a diplomácia szabályai így kívánják.

Nos, én máig várok egy pápát a Székelyföldre. Azt a pápát, aki az ortodox Bukarestben vendégeskedett, s hiába várta őt a Katolikus Egyház leghűségesebb európai támasza, a székely nemzet, a pápa nem hallotta meg a hívó szót. A pápa nem ismerte el azt a sok évszázados súlyos áldozatot, amelyet ez a nemzet vállalt, amelyben ez a nemzet ezernyi vértanút áldozott. A pápa hallgatott, mintha nem is lett volna ez a nemzet... Majd a pápa a még megmaradt reményt az egyetlen még egyben, épen lévő Szent István alapította egyházmegyét, éles és súlyos kardjával a magyar békepüspökök állítólagos kérésére, kettévágta. A Várad Egyházmegye 84. püspökének, Nagyméltóságú és Excellenciás Tempfli Józsefnek meg kellett élnie, hogy féltve őrzött egyházmegyéből kettőt csináljon az egyházi politika, elvéve az utolsó halvány reményt is, s azt a tudatot, hogy az Egyház nem ismerte el ama döntést, s a Várad Egyházmegye még egyben van. **Még a református Tökés püspök is elment Rómába, hogy esedezzen Várad egységéért. Hiába... és emlékszem a két fiatalra, akik egy könyvet adtak át öszentségének, amelyben kérték népük magyar lelki gondozását. Amelyben kérték a pápát, hogy a Csángóföldön is gyónhassanak magyarul, hogy intézkedjék, mert ők anyanyelvükön akarnak az Úrhoz szólni... Am, az elrománosodott kézdivásárhelyi születésű csángó Rab Jánosra - aki Ioan Robu néven uralja a bukaresti érseki széket, s akinek érseki jelszava: "Si adevărul vā va face liberi", azaz, „az igazság szabaddá tesz titeket” – jobban hallgatott Róma lengyel püspöke, mint hívő és ragaszkodó katolikus csángó népére.** Így aztán a csángók maradtak magyar nyelvűk és nemzetük szeretetétért, oláh katolikus papjaik és az elrománosodott Gergely Péter (Petru Gergel) iasii püspökük általi állandó fenyegetettségben. S megmaradt Várad, Szatmár és Temesvár is Bukarestben, azaz II. János Pál pápa nem tette metropolita érsekséggé Gyulafehérvárt, hogy ezzel a négy partiumi és erdélyi püspökség egy, magyar fennhatóság alá kerüljön... csupán érsekséggé tette Fehérvárt, ami önmagában semmit nem jelent, s kapott a Székelyföld egy segédpüspököt, hogy lássa a világ: Róma foglalkozik a székelyekkel... Várad, Szatmár és Temesvár püspökségei pedig továbbra is Bukarest alá tartozik. **Nincs mit megünnepelni, miközben a magyar és a székely nemzet egyre mélyebben süllyed el a számkivetettség gyalázatában, a megaláztatásban.**

Elképzelem az égi irodát, amely előtt ott áll ezernyi vértanú, megkínzott, lelőtt, forró olajban főzött pap és püspök... s imádkozva várják a sorukat évszázadok, évtizedek óta. És egyszer csak jön egy bennfentes földi ember, aki félretolja Mindszentyt, Márton püspököt, a franciskánus Boross Fortunátot, a pálos Vezér Ferencet, a székely Apoc Vilmost, Kálló Ferencet és sok ezer várakozó lelket, mert a sor végéről – ha egyáltalán ott voltak – két magas rangú úr vár ugyanezen irattal.

Végül még egy gondolat: Vajon elgondolkodott bárki is azon, hogy II. János Pál és XXIII. János örülnek-e odafent ennek a sok arra érdemesebbet megelőző szentté avatásnak?

Dióhéjban ennyit jelent számomra az az ünnep, amelyet a világ katolikusai ülnék Rómában. S milyen szép volna, ha mi magyarok azonosulni tudnánk, s nem fájna a lelkünk 1000 év szolgálat után e szép római ünnep miatt. Ha nem kéne eszünkbe jusson mindaz, amit leírtam, és amiért kérem Istent, bocsásson meg nekem. Mert lehet, hogy csupán az ördög munkálkodik bennem, amikor nemzetem és hazám fájdalmait, amikor az egyetemes egyház züllése és ennek okai jutnak eszembe a római ünnepet illetően.

Bocsássa meg nekem Isten e gondolatokat és világosítsa meg az elmémet, ha tévedésem, ha igazságtalanságom, bűnös hóbörgésen alapszik írásom. „Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!” Ha nem, akkor azoknak bocsásson meg Isten, akik e gondolatokat okozták bennem sok évtizedes „munkásságukkal” és e szentté avatási ünnep... és adjon már végre békét az Úr, és hitet, és hűséget, hogy az emberi batorság és a sátni politika ne férhessen többé az egykori katakombák hívő népe, a vértanúk hite és a Pál szeretetét óhajtó Istenkeresők közé. Az emberek közé... Mert a szenteket nem az emberek, a bíborosok, a pápák választják, hanem maga az Úr! A többi csak szárnalmas politika.